

Špela Borko

2019 - LETO NESREČ

Leto 2019 bi lahko razglasili za leto nesreč. Lepše se ga je spominjati po vznemirljivih odkritjih, a vseeno je prav, da malce časa namenimo razmisleku o traparijah, ki smo jih počeli, in kako se jim v prihodnje izogniti. Leto je otvorila Darja s poletom v Veliki dol in pristanekom v dihalniku. Težek nahrbtnik in dereze so neprijazna kombinacija. A iznajdljivost ekipe, ki je s platenko skopala snežno luknjo, je občudovanja vredna. Lekcijo smo sprejeli in organizirali zimsko usposabljanje. Vseeno bi morali ustavljanje s cepinom večkrat vaditi,

sploh glede na pogostost obiskovanja zimskega Kanina! Sledila je manjša nezgoda zaradi nepazljivosti, ko sem si na prst vrgla skalo. Naučili smo se, kaj je to razpočna rana, da tudi male skale lahko pustijo velik vtis in da prva pomoč vedno sodi v transportko. Največji pretres je doživel Jure, ki mu je par mesecev kasneje na betico priletel projekt. Čelada je zdržala, glava na srečo tudi, čeprav brez pretresa možganov ni šlo. Dogodek se je prisotnim močno vtisnil v spomin. Nikoli ne smemo pozabiti, da nove jame razpadajo. Pozornost ni od-

več tako za tistega na vrvi kot tistega pod njo. Leto nesreč je zaključil Matic. Pozna ura, nepozorno premikanje po neznani jami in spodmaknila so se mu tla pod nogami ter pristala na njegovem stopalu. Trma poškodovanca je pripomogla, da je sam prišel iz -700 m, se spustil z gore in odpeljal do urgence. Jamarstvo je relativno varna dejavnost. A oddaljenost krajev, kjer se potikamo, nam narekuje pazljivost. Preverite in posodobite svoje prve pomoči in upam, da se srečamo na naslednjem zimskem usposabljanju. |

Darja Kolar

SLEDI KANINA

Kanin imamo vsi nekje v posebnem predelu srca, sama pa ga imam zdaj še na kolenu.

Lansko zimo, tik pred zaključkom leta 2018, so bili naši nameni in cilji jasni: novo leto preživeti na skoraj vrhu Slovenije – na Kaninu, v najboljši družbi, ki bi si jo človek lahko želel – z jamarji.

V zgodnjih urah je iz meglene in hladne Ljubljane štartala ekipa treh, in sicer Domagoj, Andrej in jaz. V Bovcu smo ujeli sonce in si privoščili kavo ter najpomembnejši obrok dneva, zajtrk. Tako lepo je bilo v dolini, da smo kar s težkim srcem štartali proti Kaninu, ki se je skrivaj med oblaki, vendar ni bilo izbire, s sabo smo namreč nosili osem litrov pomembne tekočine za praznovanje novega leta.

Ker žičnica zaradi močnega vetra ni obratovala, smo pot začeli malo kasneje na Gozdecu. Kljub težkim nahrbtnikom smo vsi bili zelo dobro razpoloženi in zatopljeni v različne pogovore. Ko smo dosegli snežno mejo, smo si privoščili pavzo in si nataknili dereze. Pot smo nadaljevali, vendar zaradi hoje po snegu in močnega vetra počasi, povečala pa se nam je tudi frekvenca manjših pavz. Verjetno smo takrat vsi razmišljali o tem, da moramo v naslednjem letu malo več delati na naši snežni kondiciji.

Prišli smo v Mali dol. Slaba ura do biva-

ka, ravno toliko pa tudi dnevne svetlobe. Snežna pokrajina te lahko res hitro prevzame in hkrati malo zmede. Veter se je krepil, naša utrujenost pa se je večala. Zaradi manjše zmede, kje točno poteka pot, je padla odločitev, da jaz preverim, če je možno prečiti hrib pred nami kar poprek, Domagoj in Andrej pa sta šla po desni strani malo pod vrhom. Ko sta mi zaklicala, da se jima pridružim, sem se spustila po strmini proti njima na desno in ju že skoraj dosegla, nakar se je zgodilo! Nepričakovan led na najstrmejšem delu me je presenetil in desna noga mi je ravno takrat, ko sem prenesla težo telesa nanjo, zdrsnila. Strmina in nevarnost derez sta mi onemogočila ponovno ujeti ravnotežje, težak nahrbtnik pa se jima je samo pridružil. Padla sem in začela drseti po strmini navzdol. Trenutek drsenja se mi je zdel neskončno dolg, hkrati pa zelo hiter. Cepin, ki je drsel z mano v roki, me je opomnil svojega namena. Uporabila sem ga, vendar neuspešno. Dosegla sem le to, da sem se med zdrsom zarotirala z glavo naprej in pogledala usodi v oči. Pred sabo sem zadnjih nekaj deset metrov zagledala predihano luknjo neznane globine. Pravijo, da se ti v takem usodnem trenutku prevrti življenje pred očmi. Zdaj lahko potrdim, da se motijo. V moji glavi se je v tistem trenutku izreklo le nekaj sočnih in želja, da ni pred mano stometra. Jamarka pa takšna.

Padec v globino na srečo ni bil preglobok, niti usoden. V zadnjem odboju v steno sem začutila močan pok v hrbtenici, zato so bile moje prve misli skrb za hrbtenico. Na srečo sem lahko premaknila noge in roke in se ozrla naokoli ter preučila situacijo. Ravno v tem trenutku je do mene prihitel Domagoj. Podala sem mu nahrbtnik in splezala iz jame. Situacija ni bila najhujša, ker sem imela izredno srečo, vendar je z vedno močnejšim vetrom in mrazom ter zadnjimi sončnimi žarki postala izjemno resna. Domagoj me je na hitro pregledal, preveril stanje zavesti in ugotovili smo, da je najhujša rana na kolenu, iz katerega sem rahlo krvavela. Predlagala sem, da poskušamo obiti hrib pred nami in si najdemo zasilno prenočišče nekje na križišču za Laško planjo in jamarskim bivakom, vendar sem kmalu spoznala, da so rana z bolečino na kolenu, iz katere sem vsake toliko začutila kapljico tople krvi po nogi navzdol, zvit gleženj druge noge in pogrezanje v sneg slaba kombinacija. Zaradi šoka sem zdržala pokonci, vendar zaradi mraza tresenja telesa nisem mogla umiriti. Medtem ko je Domagoj izkopal prvo jamo v snegu, je Andrej štartal naprej po pomoč, vendar se je po nekem času vrnil nazaj, za kar menim, da je bila pravilna odločitev. V krizni situaciji nevarnost ne preti le poškodovancu, ampak vsem, in kmalu se lahko ponesreči še kdo. Ko je bil prvi